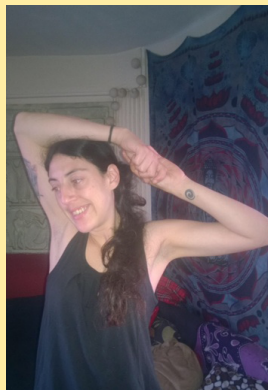

GUIA (parcial) DEL MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

dibuix de Dèlia Benito

David Bestué EN RESIDÈNCIA a l'Institut Secretari Coloma. 2013-2014

fotografies de Marina Lucas

Barcelona, 2014

INTRODUCCIÓ

A continuació us presentem una guia una mica especial del Museu Nacional d'Art de Catalunya realitzada dins l'assignatura d'Educació Visual i Plàstica de 4art. d'ESO i en el context del programa David Bestué EN RESIDENCIA a l'Institut Secretari Coloma durant el curs 2013-2014. En aquest procés hem tingut la complicitat dels alumnes així com dels professors Ferran Velázquez Moreu, Elisenda Benet March i María Asunción Álvarez De Paz i la mediació de Teresa González Verdaguer i la Sandra Figueras Valls del Departament d'Educació del MNAC.

Hem seleccionat 21 peces de les reserves de la col·lecció d'escultura del museu, que inclouen des d'un mascaró romà d'una font del segle III fins a un nu femení de Josep Clarà dels anys quaranta. Posats un rere l'altre il·lustren la evolució cronològica de la escultura. Els alumnes han realitzat una investigació sobre algunes de les peces al voltant del seu origen, funció i significat i també han realitzat altres materials com son dibuixos, còmics o fotografies.

D'altra banda, m'han ajudat a plantejar la transformació d'aquestes peces en objectes de disseny. L'objectiu es pensar com aquests adolescents es poden relacionar amb una sèrie d'escultures des del present, com se les poden fer seves i com les utilitzarien si les tinguessin a de la seva habitació.

Treballs de Dèlia Benito, Júlia Ferrer, Gang Li i Emma Vallvé a partir de peces de la col.lecció del museu

cartell d'Àlex Sosa

En el transcurs del primer trimestre els alumnes van preparar una exposició col·lectiva de les seves pròpies obres. Al mateix temps que havien de pensar quin format o temàtica utilitzarien van experimentar amb el que significa exposar (fer un tríptic, ordenar les obres en l'espai,..)

uniformes per a l'equip de Voleibol de l'institut realitzats per Montserrat Tressánchez, Emma Vallvé i Clara Ruiz

fotografies d'Elisenda Salvadó

planells d'Anna López i Aya Kobari

pintura sobre mirall de Júlia Ferrer

aerografia de Joan Romero

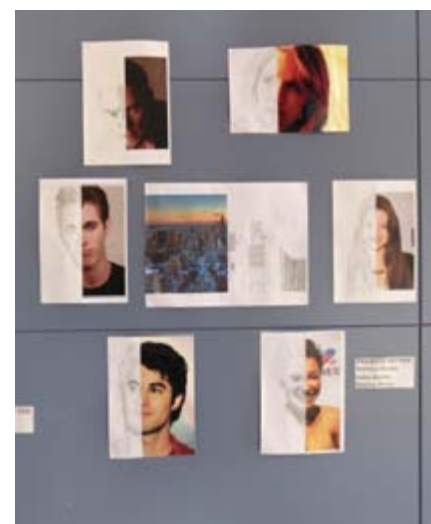

escultura-homenatge a 2PAC de Joachim Fraude i Gang Li

dibuixos de Ferran Gil

video de Marina Lucas i Paula Vilageliu

dibuixos de Dèlia Benito, Marina Pérez i Martina Renau

25 monedes del Gabinet numismàtic (del segle II dC al segle XX)

El Gabinet Numismàtic de Catalunya (GNC) acull, amb un total de 130.000 peces, la principal col·lecció pública de monedes, medalles i paper valor del país. El fons numismàtic està integrat per peces que van des del segle VI aC fins a l'actualitat. La col·lecció de medalles consta de 7.800 peces que van des dels primers exemplars realitzats a Itàlia durant el segle XV fins als nostres dies. La col·lecció de paper valor agrupa des de bitllets, bons i vals fins a diverses classes de documents de crèdit com ara accions, obligacions o xecs. Finalment, també es recullen diversos objectes vinculats a la fabricació monetària.

Aquest tipus de moneda que he volgut destacar, es “Ofrenda del Asklepieion de Empúries”, de la primera meitat del segle II aC. Aquest tipus de monedes es van trobar a l'alt Empordà, en una excavació de l'any 1910.

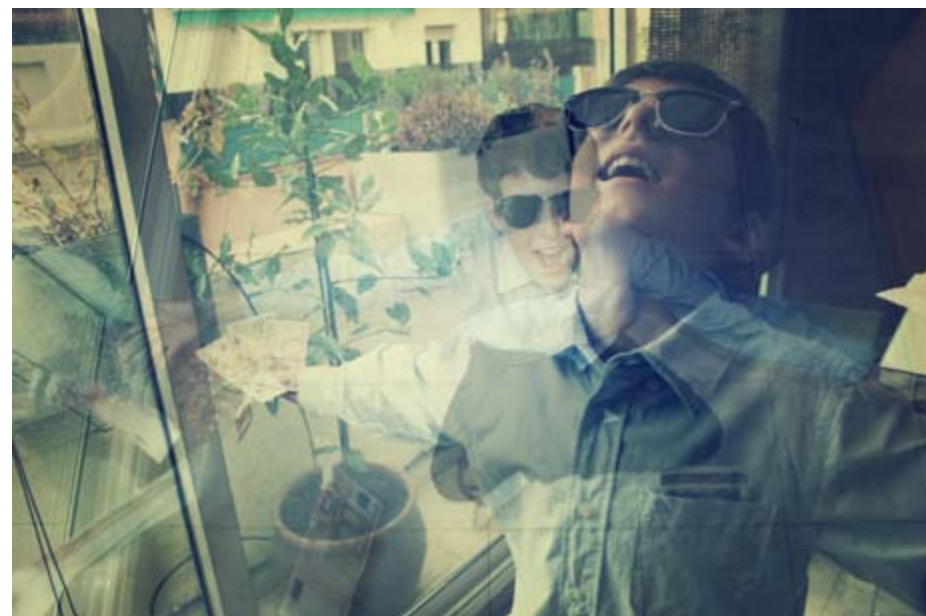
Aquesta moneda m'ha cridat l'atenció perquè sent tan antiga, no és tant diferent a les d'ara, més ben dit, son gairebé iguals. Mirant-les a primera vista, qualsevol persona diria que és totalment diferent, però si ens hi fixem, veurem que tant una com l'altre té un dibuix a una de les cares i que els dos tipus son de forma circular. El color és més o menys el mateix i si ens hi fixem bé, veurem que també tenen doble contorn.

Elisenda Salvadó

fotografies d'Elisenda Salvadó

Anònim

Mascaró d'una font (Cap de Tritó [?])

Segle III

Marbre blanc

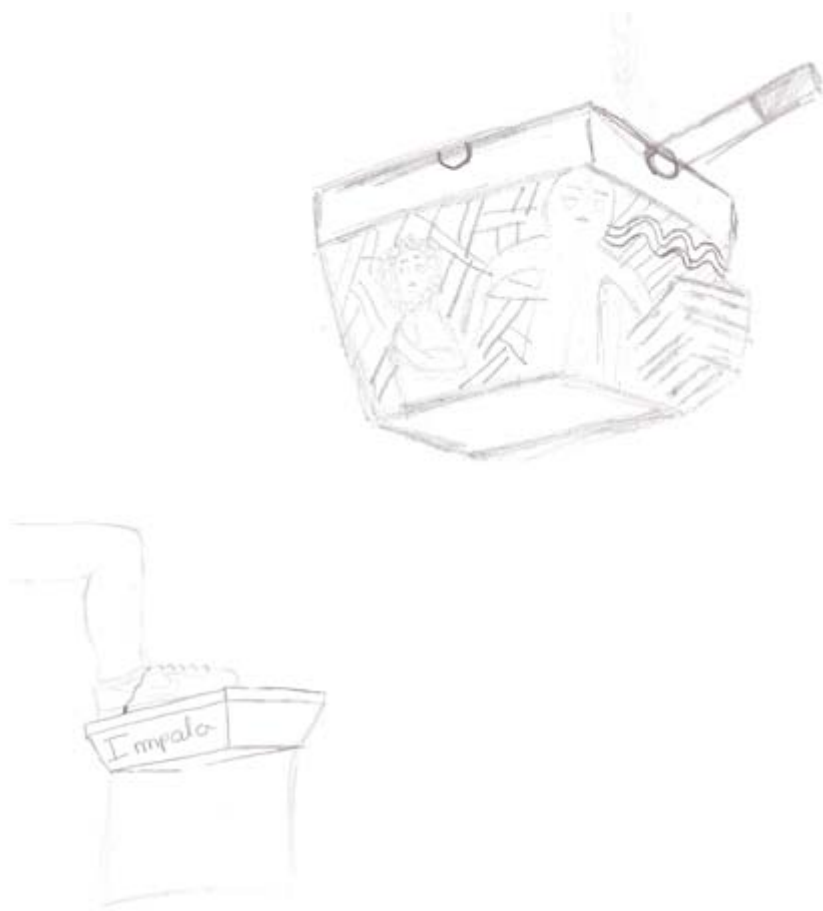
Jo tenia el mascaró d'una font, i pensava: que pots fer amb això? Els meus companys tenien més opcions perquè tenien el cos d'una persona o construccions i podien tindre més imaginació. Després ens van donar la fotografia d'una habitació comú i teniem que posar la nostra escultura allà però que tingués utilitat, aleshores vaig pensar en la tauleta de nit que molts tenim, allà molta gent té mocadors o paquets de clínex i queda lleig tenir-los a sobre la tauleta, al menys per a mi.

Vaig pensar ¿i si la meva escultura en comptes de treure aigua treies paper? Seria una modificació simple pero li donaria un gir complet. La meva idea seria que la boca del mascaró seria per on sortís el paper i podries simplement col·locar-ho en algun lloc que no molestés gaire, com a sobre de la tauleta de nit, enganxat a la paret o al costat del llit i no et molestaria.

Joan Romero

Anònim
Imposta
Segles XI-XII
Pedra

dibuixos de Joachim Fraude

Anònim
Capitell de Tavèrnoles
Segle XIII
pedra

El capitell és la part superior d'una pilastra o columna, sovint ornamentat amb escultures. Durant l'edat mitjana contenia escenes bíbliques, ornaments que imitaven la natura.

Els capitells són una de les mostres més importants de l'escultura romànica i ens condueixen a un món ric en simbologia que no deixa indiferent l'espectador. La pedra esculpida era, en moltes ocasions, un eficaç vehicle de comunicació entre l'església i els fidels i amb el seu impacte visual ajudava a convertir els temples en "el regne de Déu a la terra". Així, els artesans escultors tenien la missió d'instruir amb senzillesa i emocionar amb el seu art.

Les postures de les figures són forçades a causa de l'espai reduït. En alguns casos l'escultor cisellava un sol cap per a dos cossos en un angle. A més, els relleus no volen ser un reflex de la realitat, sinó comunicar un missatge a qui els observa.

La simbologia de l'art romànic és de clares arrels cristianes. Una característica comuna de la majoria dels capitells romànics és el seu antinaturalisme. Els motius que hi surten són de caire geomètric, vegetal i animal.

La funció dels capitells era decorar i il·lustrar i adoctrinar els fidels, perquè la gent no sabia ni llegir ni escriure.

Clara Ruiz

Anònim

Crist

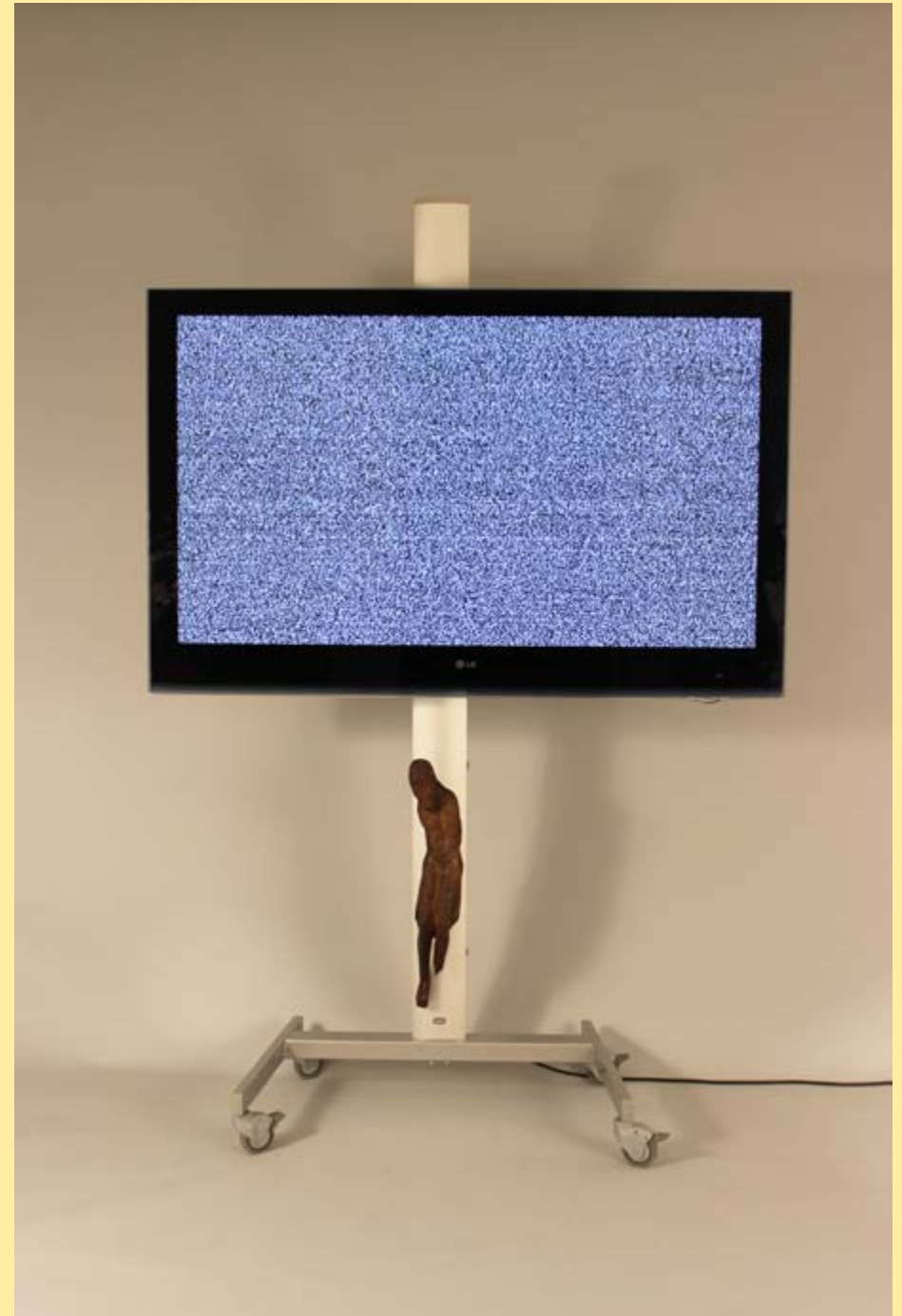
Segona meitat del segle XII

Talla en fusta de faig amb restes de policromia al tremp

La religió de la meva família es el budisme, que té moltes diferències amb el cristianisme. Jo encara que tingui la perspectiva d'aquestes dues religions, mai he sigut creient de res del tot, sóc el típic que sap que hi ha algú pero no els déus convencionals que hi ha en les religions. Això no vol dir que cregui que es una tonteria, cada persona pot creure el que vulgui i fer el que vulgui.

Crec que les religions a vegades ens frenen en algunes coses (perque Deu diu el que està bé o malament,...). Jo crec que la gent hauria de viure la vida sense pensar amb la religió, ja que tenen moltes normes i algunes, segons la meva opinió, no tenen sentit.

Gang Li Chen

dibuixos de Gang Li Chen

Anònim

Fragment de capitell andalusí d'època califal

Segle X

Marbre

Medina Azahara(la ciutat brillant) va ser una obra iniciada l'any 936, sota petició del califa Abd-al-Rahman III, situada a una extensió plana a uns 8Km de la ciutat de Còrdova; i que va ser destruïda al segle XI. Es caracteritza per ser una de les ciutats més importants d'aquell temps, amb una arquitectura i una ornamentació bastant detallada i clarament musulmana.

La peça que em van assignar va ser un capitell de la ciutat. On es pot veure una sanefa esculpida, que a causa de l'erosió ha perdut els més petits detalls. Tot i això segueix sent un capitell molt ben conservat. En David em va comentar que volia fer un tamboret, compost per tres peces; el capitell, les potes fines i metàl·liques , i un coixí.

Com que la peça que havia de destacar era el capitell, vam optar per fer el coixí amb una tela japonesa amb motius florals colorits i el fons negre. D'aquesta manera,aportaríem una mica de color al tamboret i alhora fèiem conviure dues cultures originàriament llunyanes però que actualment gràcies als avenços de comunicació i tecnològics estan més a prop l'un de l'altre.

Aya Kobari

Anònim
Mare de Deu de Pruneres
Segle XIII
fusta

La Mare de Déu normalment està asseguda de cara, encara que amb freqüència el seient no sobresurt de la roba i de vegades no es veu. El Nen Jesús està assegut entre les cames i Maria el subjecta amb les seves dues mans per la cintura. Curiosament sovint, la Mare té les cames separades i Jesús, tot i no estar assegut sobre elles, es manté estable sobre els plecs de la seva faldilla. Jesús està vestit amb una llarga túnica, té el rostre seriós i, generalment, la seva mà dreta lleugerament aixecada, beneint, alhora que amb l'esquerra subjecta un llibre. El Nen de vegades és un home de mida petita (iniciis del Romànic S. XI-XII)

Al llarg del segle XIII el Nen es desplaça a poc a poc cap a la cama esquerra de la seva mare. Al principi tots dos segueixen estant de cara i atents a la seva responsabilitat com en la fase anterior, però lentament Jesús gira el cos cap a la dreta, Maria cap a la seva esquerra i es tornen un cap a l'altre amb el que comencen a tenir algun tipus de comunicació. El Nen porta un vestit de nen i manté en la seva mà esquerra una bola (representant l'univers), amb més freqüència que el llibre.

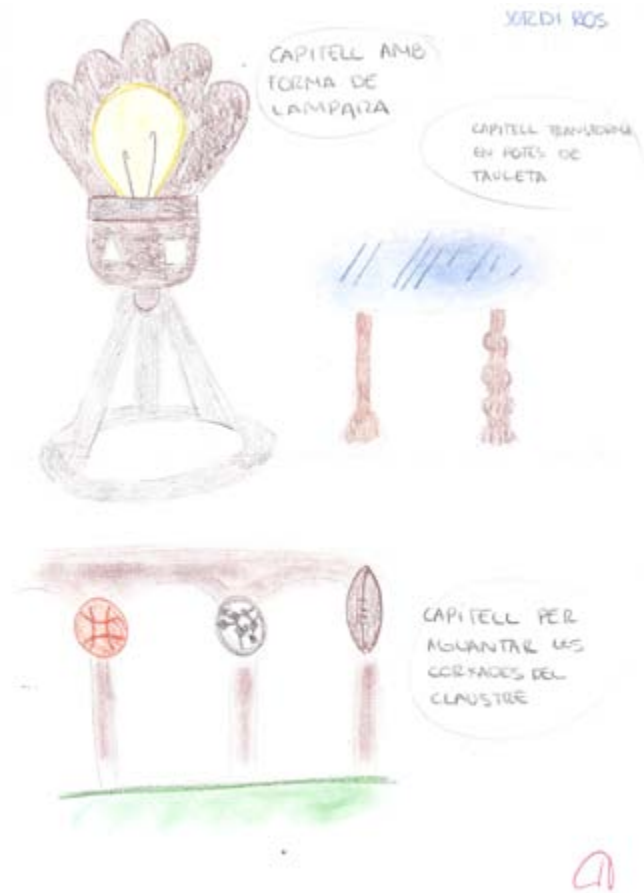
Montserrat Tressánchez

dibuixos de Montserrat Tressánchez

Mestre d'Estamariu
Baldaquí d'estamariu
Segle XIII
fusta

dibuix de Jordi Ros

Anònim
gàrgola de la casa Gralla
Segle XIV
pedra

Anònim
Santa Bàrbara
Segle XV
fusta

El meu projecte tracta de barrejar dues cultures. A l'estàtua de santa Bàrbara li he contraposat una màscara feta amb l'estil de Jean Michel Basquiat. Aquest va començar fent graffiti i va acabar fent obres d'art. Una de les parts més importants del cos pels africans es el cap.

Història de les escultures africanes:

L'escultura africana es va desenvolupar molt aviat, adquirint característiques pròpies molt significatives. Es fan de molt tipus de materials com: el ferro, fusta, ivori o terracota i, en alguns casos, metalls preciosos com or i plata.

Les talles africanes destaquen pels conceptes que representen: poden ser l'encarnació dels avantpassats, catalitzadors de la unitat d'una comunitat, símbols de poder o altres tipus de conceptes. Els elements més importants d'una estàtua africana són el cap i el melic. En el cap es concentra l'energia vital i espiritual, i se situa en ella la força simbòlica atribuïda a l'obra i la que li donarà el seu sentit i el seu poder i el melic és el punt central natural del cos humà i es el nexa que uneix el fill a la mare. La major part de l'art africà es religiós o màgic.

Jadim Thiam

Anònim
Sant Joan
Segle XV
Fusta

Aquest Sant Joan, que podria ser, per dir-ho d'alguna manera, el deixeble amat de Crist, pot ser una simple escultura de fusta, tan senzilla, però si mires més enllà de l'escultura trobes una persona dolguda per la mort del seu amic. El deixeble estimat que presència el dolor humà davant l'amor, que simbolitza la humanitat que plora per aquell Déu que ha mort, quan no hi ha esperança de resurrecció.

Ens transmet el sentiment de vèncer la mort a través de l'amor. Aquesta figura tan melancòlica i trista representa la humanitat que pateix. El Sant Joan normalment és representat amb el color vermell, color que representa la mort, la vida, la sang,... És una figura que no pot faltar mai en un escenari de passió, ja que representa el món terrenal dins del món dels sentiments, la humanitat que pateix, aquell patiment humà d'un amic per un ser estimat, quan de vegades la passió amorosa també ens pot donar dolor. Aquesta figura ens acostava a aquests sentiments, a aquest misteri, de passió i de dolor, el no entendre i el misteri de l'amor.

Paula Vilageliu Porlein

dibuixos i fotografies de Paula Vilageliu

Anònim

Mènsula amb jove atlant

1600-1650

fusta

En la mitologia grega, Atlas era un jove tità al qual Zeus va condemnar a carregar sobre les seves espatlles amb els pilars que mantenen la terra. Era fill de Jàpet i la nimfa Clímene i germà de Prometeu, Epimeteu i Meneci.

L'etimologia del nom Atles és incerta i segueix essent discutida: alguns ho deriven de l'arrel protoindoeuropea, "sostenir", "suportar", mentre altres suggereixen que és un nom preindoeuropeu. Atès que les muntanyes Atles estan en una regió habitada per berbers, podia ser que el nom llatí tal com el coneixem fos pres del berber.

Atlas acudí als Titans en la guerra contra els olímpics. Quan van ser derrotats els Titans, Zeus va condemnar a Atlas a carregar amb l'hort emmurallat i un drac va quedar encarregat de vigilar el seu arbre daurat; va recordar la profecia de Temis, en amenaçar Perseu i li va aconsellar que marxés. Llavors Perseu va sostenir el cap de Medusa davant els ulls d'Atlas, i així el va convertir en una enorme pedra a la qual es diria serralada de l'Atlas.

Es deia d'aquestes muntanyes que eren tan altes que tocaven el cel, encara que els seus arbres eren tan densos que impedién pujar. No obstant això, altres versions expliquen que Heracles, descendent de Perseu, va enganyar a Atlas perquè recuperés algunes pomes d'or del jardí de les Hespèrides com a part dels seus dotze treballs. Prometeu li havia aconsellat que no fos ell mateix a buscar-les, sinó que enviés a Atlas. Per aconseguir-ho, Heracles es va oferir a subjectar el cel mentre la devolució dels cels, i va dir que ell mateix portaria les pomes a Euristeo, l'home que les havia demanat. Hèracles el va enganyar de nou, demanant-li que subjectés el cel un moment.

Emma Vallvé

fotografies d'Emma Vallvé

Anònim
Sacra
1740-1790

Les sacres consistien en tres quadres que contenien les oracions que havia de dir el sacerdot, estaven col·locades a l'extrem de la taula de l'altar. Solament era prescrita la sacra del mig, la qual havia de contenir, a més del petit cànon i les paraules de la consagració, el Gloria in excelsis, el Credo, les oracions secretes després del Lavabo i les tres oracions d'abans del Comunió. La del centre contenia les paraules de la consagració, el Glòria, Credo. La del costat de l'Evangeli, el Evangelí de Sant Joan i la de l'altre costat l'oració Deus qui humanae y el salmo Lavabo. En l'edat mitjana les sacres no eren conegudes. La sacra del mig es va introduir a la meitat del segle XVI, les sacres amb l'evangeli de Sant Joan i amb el Lavabo a la banda de l'epístola van ésser introduïdes a la meitat del segle XVII.

La primera notícia sobre l'existència de tres sacres en l'altar la tenim en un inventari de la capella dels Dolors de Vich del 1691, en que s'esmenten: una sacra, Evangelí de Sant Joan i Lavabo, enllistonat i daurat. Les sacres només s'utilitzaven per les misses un cop acabada es retiraven de l'altar.

Olivia Marqués

Agapit Vallmitjana

Silè

1870-1890

El silè és una figura de la mitologia grega representada com un home vell, gras i lleig; amb gruixuts llavis i nas gran, orelles de ruc, cua de cavall i calb. Originalment els silens eren hipotens, ésser meitat humans meitat cavall, i eren borratxos injovials.

Pare adoptiu de Dionís (el deu del vi, amb qui compartia la passió per aquesta beguda que el portava a greus excessos d'alcohol pels quals era conegut? i considerat fill d'Hermes (com tots els sàtris) el Silè es anomena el déu de l'embriaguesa. Es diu que quan estava ebri posseïa una saviesa especial i el do de la profecia.

Agapit Vallmitjana i Barbany (Barcelona, 1833 - Ibidem, 1905) esdevingué membre interí de l'ara anomenada Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi. La seva ensenyança es dedicava a l'escultura antiga i natural; influí sobre joves escultors que en aquell moment començaven els seus estudis, orientant-los i ensenyant d'una forma molt parental. L'obra d'Agapit en l'últim terç de la seva vida consisteix en una gran demanda de retrats i escultures de caràcter funerari, ja que tenia una molt bona tècnica i els seus retrats eren del tot més versemblants.

Dins l'obra que fan mentre treballen junts és molt difícil saber-ne l'autoria exactament, per això diem que aquestes obres són conjuntes. Agapit va realitzar nombroses escultures al llarg de la seva vida; entre elles podem distingir diversos àmbits, com són: religiós, monumental, retrats i al·legories; a més de moltes obres dedicades als animals i altres temes de costums. La seva producció en vida no va ser gaire reconeguda i molts cops es va trobar a l'ombra del seu germà; de tota manera, amb el temps molts especialistes no han estat de tot d'acord, ja que la seva obra a vegades era superior a la de Venanci. Començà a rebre encàrrecs en solitari, molts d'ells retrats i escultures de caràcter funerari, a més d'imatgeria religiosa; certament algunes obres tenen un aire historicista, però tot i així no abandonarà mai el realisme i la naturalitat en el retrat.

Dèlia Benito

collage de Delia Benito

Suñol Pujol, Jeroni (Barcelona, 1839 – Madrid, 1902)

Esfinx

1891

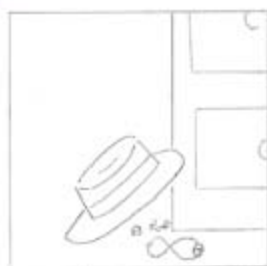
Guix

Pablo Gargallo
Mascara del pintor Nonell
1911

Escaler Milà, Lambert

Rostre femení

Cap a 1903

Terra cuita policromada

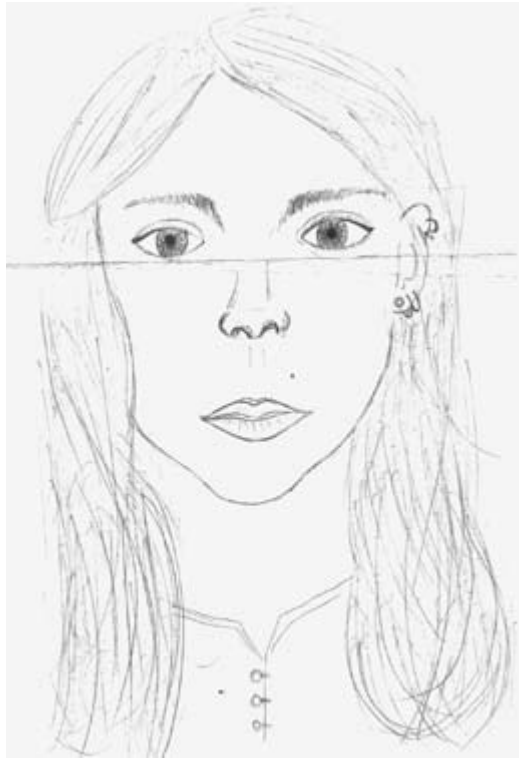
Lambert Escaler i Milà va néixer a Vilafranca del Penedès el 1874 i va morir als 83 anys a Barcelona. Va ser un escultor, decorador i comediògraf català, que va destacar sobretot per les seves terracotes modernistes, que normalment representaven bustos femenins i que tenien influències simbolistes i de l'Art Nouveau també conegut com a modernisme. Gràcies a les seves escultures va aconseguir un gran reconeixement i èxit comercial.

Tot i que va néixer a Vilafranca del Penedès, als set anys es va traslladar amb la seva família a Barcelona, on els seus pares van obrir una sastreria de complements teatrals i més tard una botiga de regals i complements de carnestoltes. Escaler va desenvolupar gran part de la seva escultura en terracota al seu taller situat al barri de Gràcia i quan el modernisme va començar a decaure va dedicar-se a col·laborar amb arquitectes dissenyant escultures per a decorar les façanes dels seus edificis.

Les escultures de la seva primera etapa reflectien la influència que va tenir sobre ell l'escultor Josep Campeny i Santamaria i la temàtica era semblant a l'anecdotesme, un estil popular en aquella època. Entre el 1900 i el 1910 va tenir lloc el seu període més productiu i important; va començar a desenvolupar peces en terracota on destacaven la temàtica de la natura i la dona. Escaler s'adonà que no hi havia gaire producció en aquell àmbit de l'escultura i va decidir especialitzar-s'hi, convertint-se en el pioner català i espanyol. A més a més de l'estètica simbolista i modernista, en moltes ocasions les seves peces tenien un servei utilitari: miralls, jardineres, joiers o llums entre d'altres. Durant tota la seva vida va dedicar-se paral·lelament a l'escultura en l'àmbit de l'arquitectura, tant en façanes, xemeneies i altres parts d'edificis.

Anna López Millán

dibuixos d'Anna López Millán

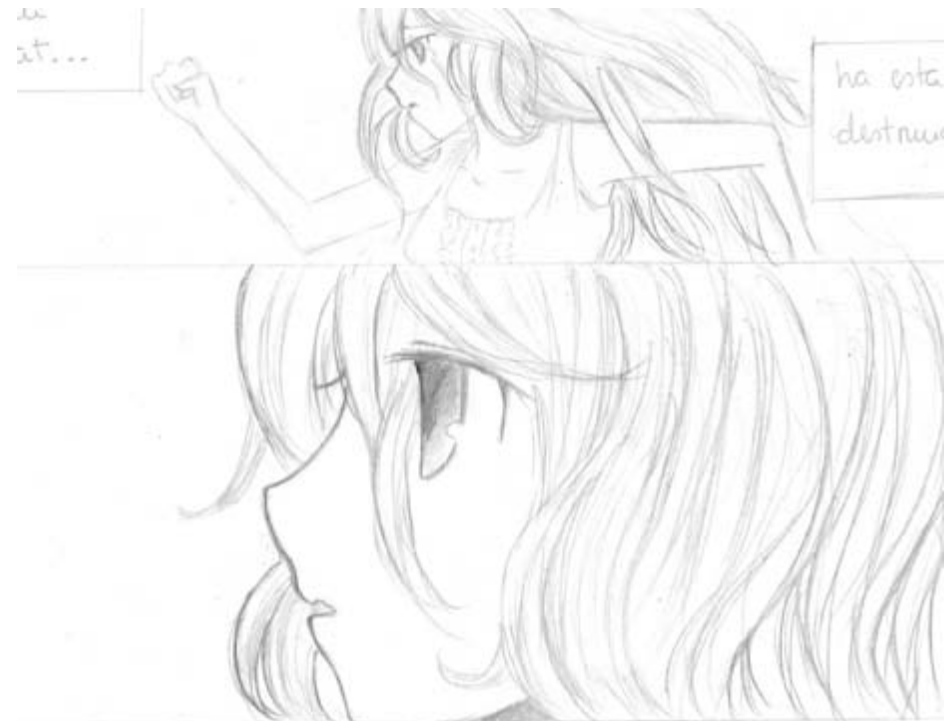
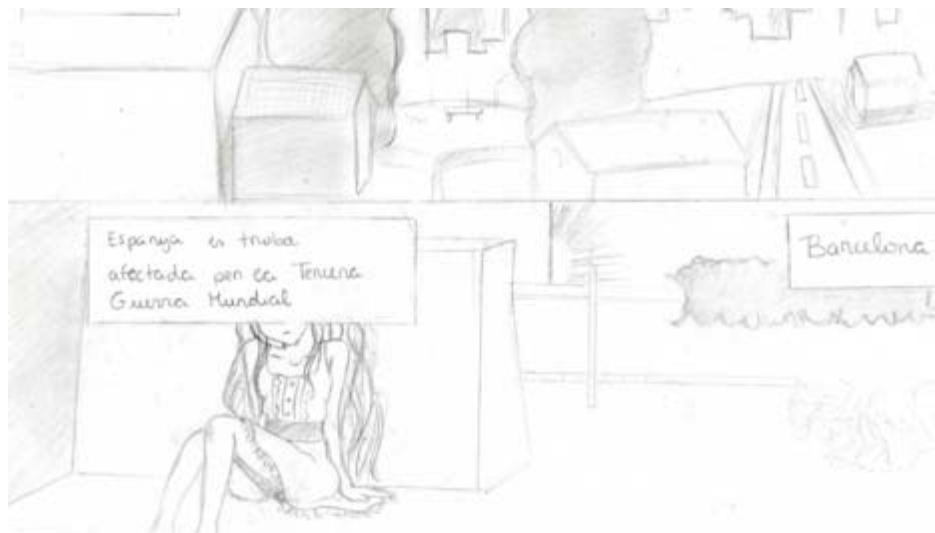
Gaudí i Cornet, Antoni

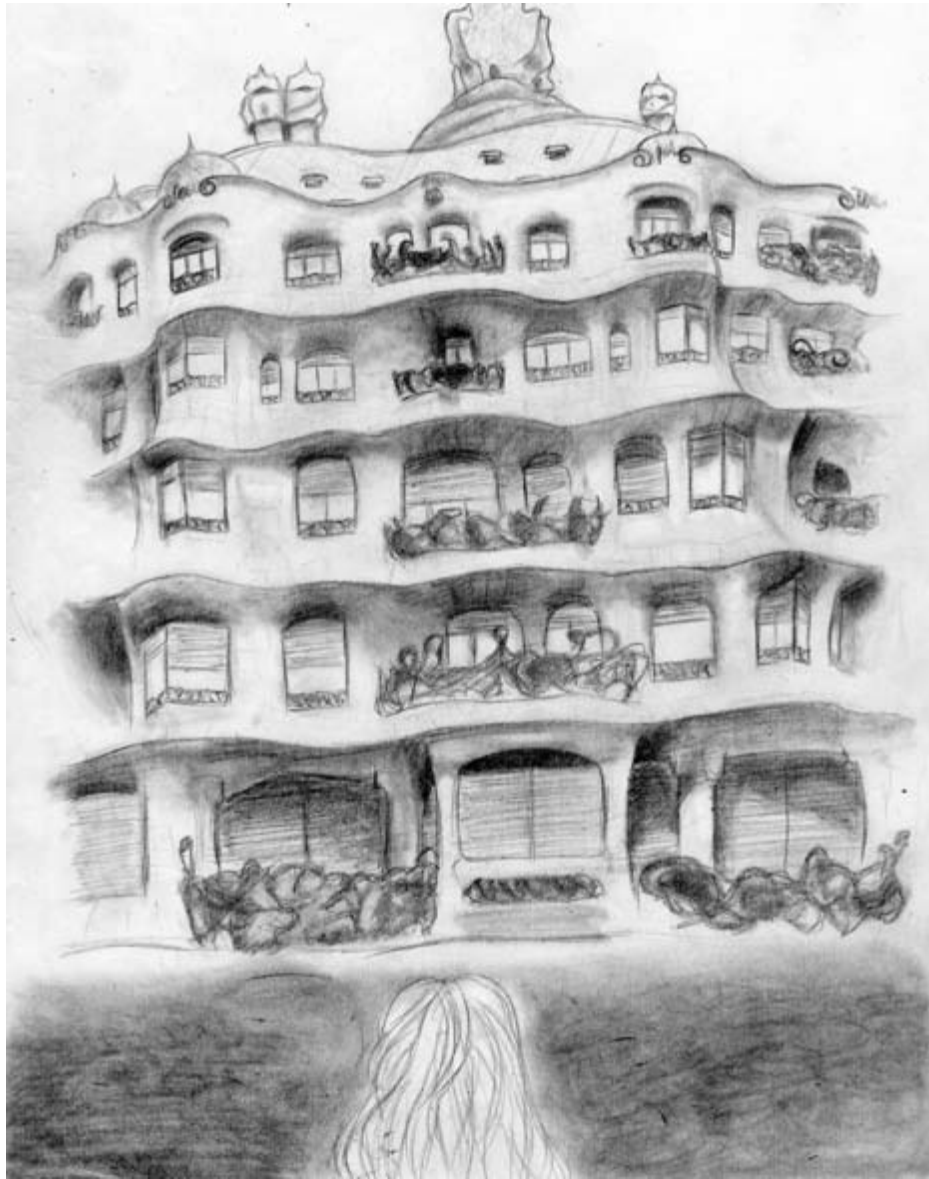
Sobre porta vidriera

1906

Fusta de freixe tallada i elements metàl·lics

Smith Marí, Ismael (Barcelona, 1886 – Nova York, 1972)

Cap de Don Quijote

Cap a 1927-1932

Guix policromat

“El ingenioso hidalgo don Quijote de la Mancha” és una novel·la escrita per Miguel de Cervantes Saavedra publicada a principis de 1605. Va resultar una de les obres més destacades de la literatura espanyola i la literatura universal. L'any 1615 va aparèixer la segona part. S'han fet moltes traduccions de l'obra i diversos reconeixements com la d'Ismael Smith, que va fer una escultura del cap del seu protagonista.

Alonso Quijano, Quixot, era un home imaginatiu, eixelebrat que vivia en una fantasia... Somiava en poder lluitar com als llibres de cavalleria que llegia. Un dia va decidir sortir a buscar la seva pròpia aventura juntament amb el seu amic Sancho Panza.

Ismael Smith i Marí va ser un escultor, gravador i dibuixant hispano-nord-americà. Va néixer a Barcelona el 16 de juliol de 1886, fill de Victoriano Smith Vicens, de Barcelona i Mònica Marí Smith, de Gràcia. Va quedar orfe de pare a l'edat de 12 anys, arran de la pèrdua de Cuba el pare es va arruïnar i va morir sobtadament.

Va estudiar primer a l'Acadèmia Baixas de Barcelona 1898-1899 on s'inicià amb el dibuix i a partir de 1899 a Escola de Llotja fins a 1904, completant la seva formació als tallers dels escultors Rafael Atché, Pere Carbonell, Agapit Vallmitjana i Josep Llimona. També fou deixeble d'Alexandre de Riquer de qui va aprendre a fer ex-libris i la tècnica del gravat i va ser un dels primers artistes considerat noucentista.

Durant els anys seixanta, portant una vida esbojarrada, va ser ingressat a un sanatori mental de Nova York. Durant aquesta època va fer l'escultura del Quixot. Uns anys més tard va morir al mateix hospital.

Martina Renau

Hugué, Manuel Martínez (Barcelona, 1872 – Caldes de Montbui, 1945)

Noia rossellonesa

1911

Fosa en bronze

Manolol Hugué va ser un artista del noucentisme que rebé influència avant-guardistes. Va destacar en el món de l'escultura, pintura i disseny de joies. El seu estil de noucentisme i cubisme el van fer famós a Catalunya, però també a l'estranger. Va formar part de molts grups d'artistes durant la seva vida, i això el va ajudar a aconseguir fama.

Hugué arriba a Caldes, d'on era la seva àvia materna, el 1928, per prescripció facultativa, amb 56 anys. Comença una etapa molt fructífera; no cessa la seva activitat al mas Manolo, on viu envoltat de la família i de nombrosos amics, entre els quals un bon nombre de joves artistes que l'admiren. La seva escultura evoluciona cap a un naturalisme més espontani, amb figures més àgils i varietat de temes. També pinta i dissenya joies.

Ara només es relaciona amb el món artístic català, que no estava pas en el seu millor moment. L'avantguarda té com a darrer refugi les galeries Dalmau i la majoria dels artistes avantguardistes fugen a París. L'art oficial de Catalunya és l'acadèmic. Des de Caldes es trasllada sovint a Sant Hilari Sacalm (la Selva) o a Vilanova i la Geltrú (el Garraf).

El 1927, Manolo va enfermar poc a poc, tenia deformacions als dits, les seves mans s'havien anquilosat, havia perdut força i el dolor el feia sufrir, a vegades els genolls li flanquejaven. El seu treball i la seva capacitat s'havia vist afectada seriosament, va intentar molts tractaments, però fins que no el va anar a veure un metge. Aquest va confirmar el diagnòstic de poliartrisme de tipus articular, i el va definir com una malaltia greu i espectacular amb cames anquilosades i mans amb una sinistra desviació. El metge li va recomenar un tractament especial i gràcies això Manolo va millorar i va obrir les portes de la seva millor època de producció.

A la dècada dels 30 Manolo reprenre els seus treballs d'orfebreria com confecció de joies, argolles i fermalls. Del fet de la seva artritis reumatoide es va veure obligat a deixar parcialment l'escultura el cisell feia molt de mal a les mans, és per això que es va dedicar més a la pintura i a la poesia en la fase final de la seva vida. Va morir d'un col·lapse cardíac, el primer de novembre de 1945 en una habitació del Balneari Broquetes de Caldes de Montbui. Tenia 73 anys d'edat. El seu cos va ser traslladat al cementiri del sud-est de Barcelona una tarda grisa i plujosa.

Nekane Sotil (autora de les joies que apareixen a la imatge de la dreta)

Clarà Ayats, Josep (Olot, 1878 – Barcelona, 1958)

Nu femení

1940

Bronze

Josep Clarà i Ayats va néixer a Olot el 1878 i va morir a Barcelona el 1958. Fou un important escultor català influenciat per l'escultura clàssica de Miguel Àngel. Va formar part de l'època del noucentisme, que va ser un moviment literari i artístic català del segle XX. Les escultures de Clarà resulten ideals per decorar qualsevol entorn: són com certs mobles: sense expressió, per això passen desapercebudes. Per ell, els artistes havien de centrar-se en l'espectacle de la naturalesa i "evitar caure en la filosofia que és el dimoni temptador". Cal destacar que entre les seves primeres i últimes obres no s'aprecia una gran evolució sinó que més aviat s'observa la monotonia en la que l'artista treballava.

Les seves escultures acostumaven a representar nuus femenins, com el que trobem aquí, que està feta de bronze, al 1940. En aquestes escultures podem observar quin era l'estereotip de dona perfecta de l'època: cintura ampla, una mica de panxa, pits rodons i turgents i, en aquest cas, la posició en que es troba la dona representada deixa veure bé la forma dels braços, no gaire primets. La mirada de la dona està apartada del observador, apuntant en algun lloc desconegut i pensativa, cosa que ens representa la rigidesa que existia en l'art en aquella època si fem comparació amb l'art actual.

Es parla de que la dona en la que està inspirada aquesta escultura és Adela, una model de l'època, amb la qual també es va inspirar Eugeni d'Ors per escriure la seva novel·la La Ben Plantada. En aquell moment, Adela s'ajustava al model de cos femení perfecte de l'època. Aquesta escultura en concret no és gaire coneguda sinó que es podria dir que és una, és entre tantes de dones que en va crear. Un dels nuus femenins més importants de Clarà és La Deesa, una escultura de marbre blanc que actualment es troba a la plaça Catalunya, a Barcelona. La va crear mentre era a París, en la seva estància com a escultor, l'any 1908.

Marina Lucas

Títol:

Guia (parcial) del Museu Nacional d'Art de Catalunya

David Bestué

EN RESIDÈNCIA a l'Institut Secretari Coloma

Amb els estudiants Dèlia Benito Civit, Júlia Ferrer i Isierte, Joachim Fraude Martí, Ferran Gil Maeso, Aya Kobari Camps, Gang Li, Marina Lucas i Sánchez, Anna López Millan, Olívia Judit Marqués i Morera, Marina Pérez de la Ossa i Miquel, Martina Renau Faura, Joan Romero Movellán, Jordi Ros Tarrida, Clara Ruiz Batlle, Elisenda Salvadó Escuer, Alex Sosa i Sorigué, Nekane Sotil i Pamies, Jadim Thiam Pérez, Montserrat Tresanchez Ferreira, Emma Vallvé i Sanchez i Paula Vilageliu Porlein

I els professors Ferran Velázquez Moreu, Elisenda Benet March i María Asunción Álvarez De Paz

Amb la mediació de Sandra Figueras i Teresa González del Museu Nacional d'Art de Catalunya

Agraïments:

HANGAR, Centre de producció d'Arts Visuals

Impressió: Derra

Primera edició

40 exemplars

Juny 2014

Publicació realitzada en el marc de la 5ena edició de Creadors ENRESIDÈNCIA als instituts de Barcelona, un programa de l'Institut de Cultura de Barcelona i del Consorci d'Educació de Barcelona, ideat en cooperació amb l'Associació A Bao A Qu.